

שיעור לקראת חג מתן תורה

שפת אמת שבועות :

בענין קריאת מגילת רות בשבועות להודיע כי לא המדרש העיקר אלא המעשה. והקב"ה נתן לנו התורה כדי להמשיך כל המעשים עפ"י התורה. וזהו ענין חיי עולם נטע בתוכנו שע"י התורה נשתנו מעשי בני"י למעלות ומכוננים במעשיהם לעשות רצונו יתברך כמו שהי' במעשה בועז

ילקוט שמעוני פרשת וזאת-הברכה רמז תתקנא

בשלשה דברים נמשלה תורה, בחרב, באש, במים,

בחרב מנין? ויגרש את האדם וגו',

משל לאדם שיש בידו מאכלת והוא מבקש לדקר בה, אם היה יודע לשחק אינה מזקת אותו ואם לאו מיד הורגתו,

כך כל מי שהוא דורש דברי תורה אם הוא יודע היאך הוא דורשן אינן מזיקין אותו ואם לאו מיד הוא נענש

שנאמר ונשאו עונם כעון הדורש,

במים מנין? הוי כל צמא לכו למים,

משל לאחד שהיה שט בנהר אם יודע לשוט הוא עולה בשלום ואם לאו הרי הוא נחנק,

כך כל מי שהוא למד התורה ומשמרה קונה חיים לעצמו,

נמשלה באש, שנאמר מימינו אש דת למו,

ומי יוכל ליגע באש

הוי אומר ישראל שנאמר ואתם הדבקים בה' וגו'

דברים פרק ה

(יט) ויהי כשמעכם את הקול מתוך הח'שך וההר ב'ער באש ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם:

(כ) ות' אמרו הן הראנו ה' א-ל' הינו את קב'דו ואת גדלו ואת ק'לו ששמענו מתוך האש היום הזה כאינו כי ידבר א-ל' הים את האדם וחי':

(כא) ועתה למה נמות כי ת' אכלנו האש הגד'לה הז' את אם י'ספים אנהנו לשמ'ע את קול ה' א-ל' הינו עוד ומתנו:

(כב) כי מי כל בשר אשר שמע קול א-ל' הים חיים מדבר מתוך האש כמ'נו ויחי':

(כג) קרב אתה ושמע את כל אשר י'אמר ה' א-ל' הינו ואת תדבר אלינו את כל אשר ידבר ה' א-ל' הינו אליך ושמענו ועשינו:

(כד) וישמע ה' את קול דבריכם בדברכם אלי וי'אמר ה' אלי שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו:

(כה) מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה א'תי ולשמ'ר את כל מצותי כל הימים למען יי'טב להם ולבניהם לע'לם:

(כו) לך אמ'ר להם שובו לכם לאהליכם:

(כז) ואתה פ'ה עמ'ד עמ'די ואדברה אליך את כל המצוה והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ אשר אנ'כי נתן להם לרשתה:

וומר רבי יהושע בן לוי כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא יצאה משמתן של ישראל.

שנאמר (שיר השירים ה) נפשי יצאה בדבור.

ומאחר שמדיבור ראשון יצאה משמתן, דיבור שני היאך קיבלול =

הוריד פל שעתיד להחיות בו מתים, והחיה אותם.

שנאמר (תהלים סח) נדבות תניף א-להים ונחלתך ונלאה אתה כוננתה.

שפת אמת פרשת אחרי שנת תרנ"ד

בפסוק כמעשה ארץ מצרים כו' עד אשר יעשה אותם האדם וחי בהם. וחכמים הוסיפו לומר ולא שימות בהם. ולגם דאיתא זאת התורה אדם כי ימות אין התורה מתקיימת אלא בנפי שממית עצמו עליה.

אבל באמת כפי מה שממית עצמו עליה כך התורה מחייה אותו, דכתיב תורת ה' תנומה ומשיבת נפש. וכל הכוחות שאדם ממעט בנפשו בשביל התורה משיבה התורה אליו, ונמצא מחליף חיות עובר בחיות קיימת לעד.

וכענין שדרשו חז"ל שיצאה משמתן של ישראל במתן תורה והחזירה התורה משמתן הה"ד משיבה נפש על"ש.

וכן הוא בכל העוסקים בתורה. ובאמת התורה נק' עץ חיים, וכפי העסק בתורה זוכין להתדבק בחיים...

עין איה שבת ב:

סעיף החיים שהוא מחיה את העולם המוגבל עם מצריו וגבוליו הלחוצים, בהגלות האור של החיים הבלתי גבולי שהוא מקורו, שממנו יונק הסעיף המצומצם הזה את לשד חייו, לפי הערך של תוקף ההתגלות אשר להאור השרשי.

הסעיף מתכנס הוא אל תוכו, מתבטל אליו, ואורו מתעמעם ומתכהה כנר לפני אבוקה.

כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקב"ה הזיל את אור החיים העליונים, החיים השרשיים שממנו לכל גבול ומצר, תכלה וקצב.

ומתוקף אורו, כהו המאורות הקטנים המוגבלים המחיים את הגויות במצבם המצומצם, ויצאה משמתן של ישראל...

ד' עקיבא אומר: "לא נברא העולם אלא בשביל שירה וחמרה." עולם השירה והנגינה הוא עולם עליון מאוד. אבל להגיד שכל העולם לא נברא אלא בשבילו זה נשמע הפרזה כלשהי. בריאת העולם נעשתה בעשרה מאמרות. הדיבור הוא קוצב ומגביל הוא יוצא מהבלתי בעל גבול אל הגבול. כל הבריאה שבאה מהאור שאין לו גבול ואין לו קץ ואין לו סוף והציבה גדרים ובריות, וגוונים שונים. וכל הבריאה הזאת לא באה כדי להישאר בעולם הגבול והגדר. כל הבריאה בשביל הטעם המופלא של היציאה חזרה מהגבול אל הבלתי בעל גבול. השירה והזמרה הן התנועה ההפוכה מהדיבור והמאמר. הדיבור והמאמר יוצקים את האור בתוך הגבול השירה והזמרה כמו החוש הפשוט של כל מי שמנגן שהכל הולך חזרה. שהחומות והגבולות מתמוססים שהשערים נפתחים שהאופק מתרחב שהנשמה שבה אל בית אביה בעוריה. לכן אומר ר' עקיבא: כל העולם, כל האלילים, כל ההסתרים, הגל לא נברא אלא בשביל הטעם הנפלא שמתוך ההגדרות הללו, מתוך המגבלות הללו אנחנו נשוב חזרה לשיבה הזו לתשובה הזו. הוא השיח העמוק של הנשמה."

-הרב יהושע שפירא-